

עבודת ימי בין המיצרים/ הרב החלב

ראשית כול, יש להבין את משמעות הזמן הזה, ימי בין המצרים, כדי לדעת את סדרי העבודה לזמן הזה. פנימיות התורה, המביטה לעומק הפנימי שחבוי בכל דבר, חושפת גם את העומק הגנוז בימים אלו. ובאמת עומקם של ימים אלו עצום מאוד, והאור החבוי בהם עליון מאוד, כמו שדרשו בחסידות (ראה בעש"ט על התורה איכה) את הפסוק "כָּל רֹדְפֵי הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמְצָרִים" (איכה א ג), ודרשו "כל רודפי י"ה השיגוה", היינו שאפשר להשיג בימים אלו אורות מסוד י"ה, שהוא החלק העליון והנסתר שבשם הוי"ה כנודע. אם כן, אף שבפועל ימים אלו מתבטאים בכאב ובצער גדול, טמון בהם אור גדול, וצריכים אנו להבין עניין זה.

הרגשת החיסרון והבכי הם הם הכוח הדוחק באורות להתגלות, והם הדוחקים במציאות להיתקן ולהזדכך. נמצא שיש בכאב אור נעלם ועליון יותר ממה שיש בשמחה. ודבר זה נעוץ בסוד האור הגנוז במידת הדין שהוא עליון מהאור שגנוז במידת החסד, בסוד "מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לְיִרְאֵיךָ" (תהלים ל"א כ), שבבחינת היראה, סוד הדין, גנוז רב טוב, שהוא שפע עליון מאוד.

אם כן, לאור מה שראינו כעת, נבין את מה שמוזכר בחסידות בסגולת ימים אלו, שהם סוד השגת האור האלהי העליון והנסתר, בחינת שם י"ה, בסוד "כָּל רֹדְפֵי י"ה הַשִּׁיגוּהָ", כי באמת ימים אלו מושרשים בסוד האור העתידי, שעתיד להאיר על ישראל, אלא שהיות והם עדיין אינם יכולים להופיע, על כן דרך הרגשתם היא על ידי כאב חסרונם, ולא על ידי שמחה.

לקום ולעשות למען הגאולה!

כך בדורנו זה, עלינו להבין שימים אלו, ימי בין המצרים, צריכים לקבל בדורנו שני פנים - פן אחד של בכייה ואבלות, ופן שני של עשייה והתעוררות לפעולה למען הגאולה. וכך, כלפי החסרונות שיש בידנו לפעול לתקנם, אלו לנו רק לבכות, אלא לקום ולעשות ולפעול. כי לא בבכייה לבדה יתוקנו, כי כבר מוכנים חסרונות אלו מאת ה' להיתקן באופן מעשי, וכבר בכיית הדורות הקודמים הכשירה את הרובד המעשי, וכעת בא התור אליו. על כן לא בבכייה לבדה, אלא במעשה ובמרץ רב, להרים קרן תורה ותשובה בישראל. וכלפי החסרונות שאין בכוחנו לתקנם, שהם גדולים וחזקים ממעשינו, או שיכולים להיתקן רק בפעולה לאומית של העם כולו ומנהיגיו, והעם בכללו עדיין לא הוכשר לבקש תיקון זה, הרי ששם שייכת הבכייה, להראות את כאבנו עליהם, ולעורר את הרחמים העליונים לפעול ולקדם את תיקונם.

ודבר זה יסודי מאוד, כי עיקר מהות ימים אלו הוא התעוררות אל אור העתיד, תיקון החסרונות וקירוב הגאולה, אך בניגוד לזמן הגלות, שלא יכולנו לעשות מאומה וכל מה שנתר לנו היה לבכות, הנה בדורנו זה יכולים גם יכולים אנו לעשות, וממילא מחויבים לקום ולפעול ולעשות, כל אחד בכוחו ובכישורונותיו. וזהו חלק מהותי מעבודת ה' של ימי בין המצרים, כדרך שבימי אלול עושים תשובה, ובימי פסח מתנקים לחירות עולם, כן בימי בין המצרים צריכים לפעול בענייני גאולה, כדי להתחזק בכך כל השנה כולה. כי הזמן מסוגל, להניח בצד את המחשבות האישיות של כל אחד על עצמו, ולתת ליבו לענייני כלל עם ישראל, בית המקדש והשראת השכינה, תשובת עם ישראל וקידוש שמו יתברך בכבוד ה' וכבוד ירושלים וכבוד המקדש וכבוד ישראל. והכול מתוקף סגולת ימים אלו והאור הזרוע בהם, שהוא אור העתיד ממש, וכל המכין לבבו ומטהר רעיונו בימים אלו, לצאת ממסגרותיו הפרטיות הממלאות את כל מהותו, ולחדול מהעסק המוגזם בעצמו ובשלמותו, ומרומם עצמו להרגיש את השלמות העתידית, את חיי המקדש ופארה של ירושלים, יוכל לשאוב ממעייני החיים הללו הגנוזים בעת הזאת, ולהאיר לבבו באור הקודש, להתעורר לדרישת המקדש, לבכות על העדר האור, ולקום בגבורת קודש לפעול בכל אשר יש בידו לפעול.

נסכם ונאמר שיש בדורנו שלוש בחינות ביחס אל המציאות

- כלפי הטוב שברוך ה' קיים וישנו, צריכים אנו לשמוח ולהודות לה'.
- כלפי החסרונות שניתן לתקן בעצמנו צריכים לקום ולפעול ולעשות.
- וכלפי החסרונות שאין בכוחנו לתקן כעת לבכות ולהתחנן ולהתאבל על חסרונם. והחי יתן דברים אלו אל ליבו, כי דברי אמת המה ולקוחים מעומק המבט האלהי על המציאות בדורנו, וה' יאיר עינינו.

"כל רודפי-י"ה השיגוה.."

בע"ה, שנזכה לרדוף אחרי ד' באמת.

ושעוד נשיג את קרבתו בימים האלו בדרך הכי שלימה- בבית המקדש! עוד השנה.

מתוך מחשבה, לב ומעשה טהורים